सो ऽहमनुज्ञातो भवतेच्छामीष्टं गुर्वर्थमुपाहर्तुमिति। तेनैवमुक्त उपाध्यायः प्रत्युवाच। वत्सोत्तङ्क। उष्यतां तावदिति। स कदा चिदुपाध्यायमाहोत्तङ्कः। आज्ञापयतु भवान्। कं ते प्रियमुपाहरामि गुर्वर्थमिति। तमुपाध्यायः प्रत्युवाच। वत्सोत्तङ्क। बहुशो मां चोदयसि। गुर्वर्थमुपाहरामीति। तद्गच्छ। एतां प्रविश्योपाध्यायानीं पृच्छ। किमुपाहरामीति। एषा यद्ब्रवीति तदुपाहरस्वेति। स एवमुक्त उपाध्यायेनोपाध्यायानीमपृच्छत्। भवति। उपाध्यायेनास्म्यनुज्ञातो गृहं गन्तुम्। इच्छामीष्टं गुर्वर्थमुपाहृत्यानृणो गन्तुम्। तदाज्ञापयतु भवती। कमुपाहरामि गुर्वर्थमिति। सैवमुक्तोपाध्यायानी तमुत्तङ्कं प्रत्युवाच। गच्छ पुत्र पौष्यं प्रति राजानं कुण्डले भिक्षितुं तस्य क्षत्रियया पिनद्धे। ते आनयस्व। चतुर्थे ऽहनि पुण्यकं भविता। ताभ्यामाबद्धाभ्यां शोभमाना ब्राह्मणान्परिवेष्टुमिच्छामि। तत्संपादयस्व। एवं हि कुर्वतः श्रेयो भविता। अन्यथा श्रेयः कुत इति।

स एवमुक्त उपाध्यायान्या प्रातिष्ठतोत्तङ्कः। स पथि गच्छन्नपश्यदृषभमतिप्रमाणं तमधिरूढं च पुरुषमतिप्रमाणमेव। स पुरुष उत्तङ्कमभ्यभाषत। भो उत्तङ्क। एतत्पुरीषमस्यर्षभस्य भक्षयस्वेति। स एवमुक्तो नेच्छत्। तमाह पुरुषो भूयः। भक्षयस्वोत्तङ्क। मा विचारय। उपाध्यायेनापि ते भक्षितं पूर्वमिति। स एवमुक्तो बाढमित्युक्त्वा तदा तदृषभस्य मूत्रं पुरीषं च भक्षयित्वोत्तङ्कः संभ्रान्तः स्थित एवोपस्पृश्य प्रतस्थे यत्र स क्षत्रियः पौष्यः। तमुपासीनमपश्यदुत्तङ्कः। स उत्तङ्कस्तमुपेत्याशीर्भिरभिनन्द्योवाच। अर्थी भवन्तमुपगतो ऽस्मीति। स एनमभिवाद्योवाच। भगवन्। पौष्यः खल्वहम्। किं करवाणीति। स तमुवाच। गुर्वर्थं कुण्डलयोरर्थेनाभ्यागतो ऽस्मि। ये वै ते क्षत्रियया पिनद्धे कुण्डले ते भवान्दातुमर्हतीति। तं पौष्यः प्रत्युवाच। प्रविश्यान्तःपुरं क्षत्रिया याच्यतामिति। स तेनैवमुक्तः प्रविश्यान्तःपुरं क्षत्रियां नापश्यत्। स पौष्यं पुनरुवाच। न युक्तं भवताहमनृतेनोपचरितुम्। नहि ते ऽन्तःपुरे क्षत्रिया संनिहिता। नैनां पश्यामीति। स एवमुक्तः पौष्यः क्षणमात्रं विमृश्योत्तङ्कं प्रत्युवाच। नियतं भवानुच्छिष्टः। स्मर तावत्। नहि सा क्षत्रियोच्छिष्टेनाशुचिना शक्या द्रष्टुम्। पतिव्रतात्वात्सैषा नाशुचेर्दर्शनमुपैतीति। अथैवमुक्त उत्तङ्कः स्मृत्वोवाच। अस्ति खलु मयोत्थितेनोपस्पृष्टं गच्छता चेति। तं पौष्यः प्रत्युवाच। एष ते व्यतिक्रमः। नोत्थितेनोपस्पृष्टं भवति गच्छता चेति। अथोत्तङ्कस्तं तथेत्युक्त्वा प्राङ्मुख उपविश्य सुप्रक्षालितपाणिपादवदनो निःशब्दाभिरफेनाभिरनुष्णाभिर्हृदयंगताभिरद्भिरुपस्पृश्य द्विः परिमृज्य खान्यद्भिरुपस्पृश्य चान्तःपुरं प्रविवेश। ततस्तां क्षत्रियामपश्यत्। सा च दृष्ट्वैवोत्तङ्कं प्रत्युत्थायाभिवाद्योवाच। स्वागतं ते भगवन्। आज्ञापय। किं करवाणीति। स तामुवाच। एते कुण्डले गुर्वर्थं मे भिक्षिते दातुमर्हसीति। सा प्रीता तेन तस्य सद्भावेन पात्रमयमनतिक्रमणीयश्चेति मत्वा ते कुण्डले अवमुच्यास्मै प्रायच्छत्। आह चैनम्। एते कुण्डले तक्षको नागराजः सुभृशं प्रार्थयति। अप्रमत्तो नेतुमर्हसीति। स एवमुक्तस्तां क्षत्रियां प्रत्युवाच। भवति। सुनिर्वृता भव। न मां शक्तस्तक्षको नागराजो धर्षयितुमिति। स एवमुक्त्वा तां क्षत्रियामामन्त्र्य पौष्यसकाशमागच्छत्। आह